

Bilag.

Justitsministerens besvarelse af et af udvalget stillet spørgsmål.

Spørgsmål:

I henhold til det af handelsministeren fremsatte næringslovforslag er agentsalg forbudt, idet der dog er åbnet adgang til fortsat at sælge bøger på denne måde. I afbetalingsforhold har sælgeren mulighed for at vurdere køberens økonomi og herefter træde tilbage fra kontrakten. Mener ministeren det muligt at give køberen ved agentsalg en tilsvarende adgang til at træde tilbage, f. eks. inden for 5-8 dage? Forudsætningen herfor må naturligvis være, at en sådan frist anføres i kontrakten.

Svar:

1. Spørgsmålet om indførelse i afbetalingsloven af en bestemmelse af det indhold, som er nævnt i folketingsudvalgets spørgsmål, har i sin tid været overvejet i det sagkyndige udvalg, hvis betænkning fra 1950 om køb på afbetaling ligger til grund for afbetalingsloven af 1954.

Som det fremgår af betænkningen s. 21, stillede to af udvalgets 14 medlemmer forslag om, at der i udvalgets lovudkast blev optaget en bestemmelse, hvorefter afbetalingskøbere, når købet var afsluttet under medvirken af en agent, skulle have adgang til inden for en frist af f. eks. 8 dage fra slutseddelsens oprettelse at træde tilbage fra handelen ved behørig underretning til sælgeren.

2. Også under folketingets behandling af forslaget til lov om køb på afbetaling var spørgsmålet genstand for indgående overvejelse. Ved forslagets 2. behandling udtalte folketingsudvalgets ordfører bl. a., jfr. Folketingstidende 1953-54, forhandlingerne sp. 5909-10:

„Udvalget har også drøftet det afbetalingssalg, som foregår ved agenter. Der kan ikke herske tvivl om, at visse agenter, der både har overtalelsesevner og argumenter i overmål, ofte får folk til at

skrive under på afbetalingskontrakter, fordi de bliver udsat for større pres, end de kan modstå. Udvalget har derfor drøftet den tanke at indføre en bestemmelse i loven om, at sådanne kontrakter først skulle have gyldighed f. eks. efter en frist på 8 dage, efter at de er underskrevet. Derved ville folk få tid til at melde fra, hvis de følte sig lokket ud i noget uønsket eller uholdbart. Udvalget har imidlertid efter megen diskussion afstået fra at gennemføre denne tanke af hensyn til de konsekvenser, dette kunne få for den almindelige opfattelse af aftalers og underskrifters gyldighed. En bestemmelse, der sigtede til et særligt forhold som det her omtalte, ville let kunne komme til at smitte af på opfattelsen af givne underskrifters betydning i almindelighed.“

3. Ved bedømmelsen af spørgsmålet må det i tilknytning til denne udtalelse fra folketingsudvalgets ordfører fremhæves, at det er og til stadighed gennem historisk tid har været dansk rets altovervejende hovedregel, at aftaler er bindende for parterne, jfr. nu § 1 i lov nr. 242 af 8. maj 1917 om aftaler og andre retshandler på formuerettens område, hvorefter tilbud og svar på tilbud (afslag eller accept) er bindende for afgiveren.

Ved § 7 i aftaleloven indrømmes der ret til at tilbagekalde tilbud eller svar med den virkning, at tilbuddet eller svaret betragtes som bortfaldet, hvis tilbagekaldelsen kommer frem til den anden part forinden eller samtidig med, at tilbuddet eller svaret kommer til hans kundskab. Bestemmelsen udtrykker den almindelige regel i dansk ret om, at et løfte bliver bindende, når løftet kommer til adressatens kundskab.

Reglen i aftalelovens § 7 begrundes med, at det er gavnligt for løftemodtageren at kunne stole på tilbud og overveje dem uden at være udsat for, at en tilbagekaldelse